

„**Postní píseň**“ (na pátku a ke křížové cestě)

text: **Václav Renč** (1911-1973); sestaveno z básnické sbírky „Popelka nazaretská“ 1951-62 /upraveno 2007

hudba: **Petr Chaloupský** OP (*1964) /2007

1. Je kal-né rá-no, Pan-na sva-tá k pa-lá-ci vla-da-
a Je-žíš sto-ji, před Pi-lá-tem, všech-no se dě-je

- řo - vu chvá-tá, kde už se z hlouč-ků slé-vá dav.
s vel-kým chva-tem, vždyť ve-čer svát - ky za-poč-nou.

- "Na kříž s ním!" Na kříž s bídou světa.- Pán ráje, tesař z Nazareta - jen proto stal se člověkem. S ním zemře věčná smrt. S ním vstane - k životu lidstvo ukované - v tom hadím jařmu odvěkém.
- Jak ten strom spásy zdá se vratký! - Meč obrací se v srdci matky. - Jsi živ? A můžeš ještě vstát? Uzdvihneš, Synu můj a Pane, - své údy na smrt utýrané - pro novou pouť, pro nový pád?
- Bolesti, pro niž není jméno, - A srdce zplna zasaženo, - kleká před Pánem Bohem svým. Hle, Matko má, toť jest ta cena, - jež musí býti zaplácena! - A ty ji budeš platit s ním.
- Pohnul se průvod po náměstí. - změtené vlnobití pěstí - vzdouvá se, bouří výš a výš. A nad ním Králi Hospodine! - krok co krok potácivě plyne - tvé ráhno spásy, Kristův kříž.
- Vždyť drtivá je tíha kříže. - Syn pod ní chýlí níže a níže - tvář sinou, zrudlý diadém. A celé pluky archandělů, - jež slétají se k jeho čelu, - ho nezadrží před pádem.
- Od bran až k patě Kalvárie - kříž stále tvrdší brázdu ryje - v tvou, země judská, zprahlou líc. Ach, kde je konec ratolestem, - jež při nedávné jždě městem - stlaly se slavně Králi vstříc?
- Kam poděli se věrní Páně? - Kamení děsu padlo na ně, - i rozprchli se do všech stran. Jediný kráčí v hloučku malém - plačících žen, sám němý žalem: - ten Mistrův nejmilejší, Jan.
- Naposled v prachu na kolenou, - naposled s tváří pohaněnou - krvavě, těžce líbá zem Pán, který v doprovodu katů - dovlékl kříž až na Golgatu. - Zde má ten strom být zasazen.
- Pilát dal dřív jej zbičovati. - Dav třeští, Syna vlekou kati. - Šat z něho strhli, košili. Má se však přití se zástupy, - které dnes krvelačně tupí, - komu se včera kořily.
- Náš Pán je spatřen, ve tvář tváří. - Přibitý, obět' na oltáři, - z ran černých, rouhavých jak hřích potůčkem rudým krev se lije - na lysé témě Kalvárie, - strašlivě sám, strašlivě tich.
- Poslední záchvěv. Dokonáno!-Vyrvi se tmám! Ó vrať se, Panno!-Zavolej! Zaplač! Vydej vzdech! Jan k životu ji vrací znova. - Buď u svých dětí, Matko slova, - ó, matko má, ó, matko všech!
- Hle touhu hrůzně vyplněnou! - Chovám tě, chovám na kolenou, - synáčku můj, tak můj, ó žal, jak ještě nikdy. Můj až přiliší! - Kam já se pohnu, tam se chýlíš, - klas došlý, jenž se odevzdal.
- Už naposled a nenávratně, - zavinutého v bílém plátně, - synáčku můj, tě líbat smím. Až zas tě spatřím, budeš Králem - A blahých duší Jeruzalém - tvým vydobytým královstvím.
- Až jitra nastalo, den třetí. - Tu městem ještě spícím letí - vichrná zvěst: je prázdný hrob! Marně se pyšní hrůze brání, - procitají v nich z nenadání - proroctví písem z dávných dob.

„**Postní píseň**“ (na pátku a ke křížové cestě)

text: **Václav Renč** (1911-1973); sestaveno z básnické sbírky „Popelka nazaretská“ 1951-62 /upraveno 2007

hudba: **Petr Chaloupský** OP (*1964) /2007

1. Je kal-né rá-no, Pan-na sva-tá k pa-lá-ci vla-da-
a Je-žíš sto-ji, před Pi-lá-tem, všech-no se dě-je

- řo - vu chvá-tá, kde už se z hlouč-ků slé-vá dav.
s vel-kým chva-tem, vždyť ve-čer svát - ky za-poč-nou.

- "Na kříž s ním!" Na kříž s bídou světa.- Pán ráje, tesař z Nazareta - jen proto stal se člověkem. S ním zemře věčná smrt. S ním vstane - k životu lidstvo ukované - v tom hadím jařmu odvěkém.
- Jak ten strom spásy zdá se vratký! - Meč obrací se v srdci matky. - Jsi živ? A můžeš ještě vstát? Uzdvihneš, Synu můj a Pane, - své údy na smrt utýrané - pro novou pouť, pro nový pád?
- Bolesti, pro niž není jméno, - A srdce zplna zasaženo, - kleká před Pánem Bohem svým. Hle, Matko má, toť jest ta cena, - jež musí býti zaplácena! - A ty ji budeš platit s ním.
- Pohnul se průvod po náměstí. - změtené vlnobití pěstí - vzdouvá se, bouří výš a výš. A nad ním Králi Hospodine! - krok co krok potácivě plyne - tvé ráhno spásy, Kristův kříž.
- Vždyť drtivá je tíha kříže. - Syn pod ní chýlí níže a níže - tvář sinou, zrudlý diadém. A celé pluky archandělů, - jež slétají se k jeho čelu, - ho nezadrží před pádem.
- Od bran až k patě Kalvárie - kříž stále tvrdší brázdu ryje - v tvou, země judská, zprahlou líc. Ach, kde je konec ratolestem, - jež při nedávné jždě městem - stlaly se slavně Králi vstříc?
- Kam poděli se věrní Páně? - Kamení děsu padlo na ně, - i rozprchli se do všech stran. Jediný kráčí v hloučku malém - plačících žen, sám němý žalem: - ten Mistrův nejmilejší, Jan.
- Naposled v prachu na kolenou, - naposled s tváří pohaněnou - krvavě, těžce líbá zem Pán, který v doprovodu katů - dovlékl kříž až na Golgatu. - Zde má ten strom být zasazen.
- Pilát dal dřív jej zbičovati. - Dav třeští, Syna vlekou kati. - Šat z něho strhli, košili. Má se však přití se zástupy, - které dnes krvelačně tupí, - komu se včera kořily.
- Náš Pán je spatřen, ve tvář tváří. - Přibitý, obět' na oltáři, - z ran černých, rouhavých jak hřích potůčkem rudým krev se lije - na lysé témě Kalvárie, - strašlivě sám, strašlivě tich.
- Poslední záchvěv. Dokonáno!-Vyrvi se tmám! Ó vrať se, Panno!-Zavolej! Zaplač! Vydej vzdech! Jan k životu ji vrací znova. - Buď u svých dětí, Matko slova, - ó, matko má, ó, matko všech!
- Hle touhu hrůzně vyplněnou! - Chovám tě, chovám na kolenou, - synáčku můj, tak můj, ó žal, jak ještě nikdy. Můj až přiliší! - Kam já se pohnu, tam se chýlíš, - klas došlý, jenž se odevzdal.
- Už naposled a nenávratně, - zavinutého v bílém plátně, - synáčku můj, tě líbat smím. Až zas tě spatřím, budeš Králem - A blahých duší Jeruzalém - tvým vydobytým královstvím.
- Až jitra nastalo, den třetí. - Tu městem ještě spícím letí - vichrná zvěst: je prázdný hrob! Marně se pyšní hrůze brání, - procitají v nich z nenadání - proroctví písem z dávných dob.